

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: T. W.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 15, 184 00 Praha 8

proti
žalovaný: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2017, č. j. JMK 162161/2017, sp. zn. S-JMK 157094/2017/OD/Př

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 10. 11. 2017, č. j. JMK 162161/2017, sp. zn. S JMK 157094/2017/OD/Př, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 15. 1. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2017, č. j. JMK 162161/2017, sp. zn. S-JMK 157094/2017/OD/Př (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 10. 2017, č. j. ODSČ-36796/16-129, sp. zn. ODSČ-36796/16-HEV/V (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).
2. Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl žalobce spáchat čtyři správní delikty provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017, tím, že jako provozovatel vozidla tov. značky, reg. značky v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, přičemž za zjištěné porušení pravidel silničního provozu označil správní orgán prvního stupně:
 - i) neoprávněné stání, tedy porušení povinnosti dle § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci dne 6. 2. 2015 v 12.00 hodin (dále též „správní delikt 1“);
 - ii) neoprávněné zastavení, tedy porušení povinnosti dle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci dne 1. 12. 2015 v 21.55 hodin (dále též „správní delikt 2“);
 - iii) neoprávněné zastavení, tedy porušení povinnosti dle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci dne 4. 12. 2015 v 8.34 hodin (dále též „správní delikt 3“);
 - iv) neoprávněné zastavení, tedy porušení povinnosti dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci naproti v dne 11. 12. 2015 v 6.24 hodin (dále též „správní delikt 4“).
3. Za shora uvedené správní delikty byla žalobci rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě nejprve namítal nesrozumitelnost skutkové podstaty, kterou užil správní orgán prvního stupně ve výrokové větě svého rozhodnutí, tj. „*správního deliktu (nyní přestupku) dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu*“. Dle jeho názoru totiž není zřejmé, zda je žalobci kladeno za vinu spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, nebo přestupku provozovatele vozidla, kdy každý z těchto skutků má přitom odlišné aspekty.
5. Měl za to, že v případě správního deliktu 2 bylo řízení zahájeno v rozporu s právními předpisy. Správní orgán prvního stupně totiž rezignoval na kontaktování osoby označené

žalobcem jakožto provozovatelem vozidla. Správním orgán prvního stupně přitom svůj postup odůvodnil tím, že žalobce oznámil totožnost řidiče teprve poté, co byla věc přestupku odložena. Žalobce však nepovažoval úkon odložení věci přestupku za překážku pro to, aby bylo řízení o přestupku zahájeno, když v té době ještě nebylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

6. Žalobce dále zastával názor, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění. Dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“), a také i dle § 93 odst. 1 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), je přitom určení formy zavinění jednou z náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku.
7. Namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není srozumitelný, neboť neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno. Správní orgán ve výroku rozhodnutí konstatoval toliko porušení § 10 zákona o silničním provozu. Dané ustanovení však disponuje pěti odstavci, z nichž každý stanoví zcela odlišné povinnosti. Přitom právě na přesnost výroku je třeba brát zvláštní zřetel, neboť právě výrokem je rozhodováno o vině a trestu, a právě výrok má právní účinky navenek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23).
8. Dále žalobce namítal neexistenci „*správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu*“, a to s ohledem na novelu zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 183/2017 Sb.“), v jejímž důsledku skutková podstata „*správního deliktu provozovatele vozidla*“ v době rozhodování správního orgánu prvního stupně ani žalovaného neexistovala. Žalobce přitom zastával názor, že skutková podstata přestupku provozovatele vozidla je pro žalobce výhodnější, neboť zatímco odpovědnost za spáchaný správní delikt provozovatele vozidla zaniká po čtyřech letech (jedná o výjimku dle § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky), odpovědnost za přestupek zaniká po roce, nejdéle však po třech letech (§ 30 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky). Zároveň má v řízení o přestupku žalobce širší práva (např. konání ústního jednání na žádost žalobce, další dopady zákona o přestupcích – upuštění od sankce, mimořádné snížení sankce atd.). Správní orgány však neprovedly žádnou úvahu, zda není pro žalobce příznivější uznat jej vinným z přestupku provozovatele vozidla.
9. Měl za to, že se v rámci rozhodování o spáchání správního deliktu má nově zkoumat také odpovědnost žalobce s ohledem na to, že znakovou skutkové podstaty je též zavinění. Zákonem č. 183/2017 Sb. byl do § 125f zákona o silničním provozu vložen odst. 3, kterým bylo stanoveno, že k odpovědnosti provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Dle tvrzení žalobce nabyl zákon č. 183/2017 Sb. účinnosti dne 13. 7. 2017, nikoliv již 1. 7. 2017, i když je v čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. určeno, že tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. K nabytí účinnosti k tomuto datu nemohlo dojít, neboť dle § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 309/1999 Sb.“), zákon nabývá účinnosti až 15. dnem po vyhlášení. Jelikož k rozeslání příslušné Sbírky zákonů došlo 28. 6. 2017, mohl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb. nabýt až dle obecných pravidel, tj. 13. 7. 2017. Výjimka, kterou je dle zákona č. 309/1999 Sb. naléhavý obecný zájem, nebyla zákonodárcem tvrzena ani

prokázána, a proto musí být aplikována právě obecná pravidla. Žalobce proto požadoval, aby byla napadená rozhodnutí zrušena, a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci kterého bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění.

10. Žalobce byl dále toho názoru, že správní orgán prvního stupně rozhodoval o sankci nezákonně, když toto založil na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, které však o sankci vůbec nepojednává. Stejně tak měl za nezákonné, ukládá-li ke dni 13. 11. 2017 správní orgán sankci ve výměře dle právního předpisu účinného před více než 1,5 rokem. Žalobce poukazoval také na to, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje konkrétní ustanovení o sankci, a proto nelze dojít k závěru, na jaké hranici se sankce pohybuje, či ji lze v uvedené výši vůbec uložit. Není tak možné přezkoumat, zda je uložená sankce zákonná, neboť není možné ověřit, zda bylo možné sankci v tak vysoké výši a sankci tohoto druhu uložit též ke dni právní moci rozhodnutí. Zároveň se z rozhodnutí nepodává, že by správní orgán ukládal sankci dle již neúčinného právního předpisu proto, že by tento byl pro žalobce příznivější, přičemž jde však o jediný možný důvod, pro který by správní orgán mohl sankci dle již neaktuálního právního předpisu ukládat.
11. Správní orgán první stupně ve výroku svého rozhodnutí ve vztahu ke správnímu deliktu 4 dle názoru žalobce nevymezil místo protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Dle výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně řidič, který řídil vozidlo žalobce, neoprávněně zaparkoval „*na pozemní komunikaci náměstí naproti v dne 11. 12. 2015 v 6.24 hodin*“. Je zjevné, že vozidlo bylo zaparkováno buď na náměstí SNP 11, nebo na naproti něčemu, z rozhodnutí se však nepodává čemu. Příslušná část skutkové věty je zjevně nedokončená a žalobci není zřejmé, jaký má vliv její nedokončení na její smysl. Z předmětné věty tak nelze činit jednoznačný závěr, kde bylo vozidlo zaparkováno.
12. Žalobce rovněž namítl, že popis skutků ve výroku neumožňuje subsumpci, neboť jsou popsány zcela nedostatečně, resp. ve výroku absentuje popis protiprávních jednání. Lze z něj dovodit totiž pouze to, že se mělo jednat o neoprávněné stání, příp. zastavení v rozporu s ustaveními zákona o silničním provozu, ale již ne ta skutečnost, že by řidič žalobcova vozidla např. neoprávněně stál na přechodu pro chodce. Porušení příslušného pravidla provozu tak není možné z výroku jednoznačně dovodit, neboť není zřejmé, že by nastaly skutkové okolnosti nezbytné k závěru o porušení předmětného pravidla (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2017, č. j. 29 A 112/2015-33).
13. Na závěr přednesl své přesvědčení, že přenášení odpovědnosti za porušení pravidel provozu na zpravidla nevinného provozovatele vozidla považoval za nesouladné s ústavním pořádkem. Pokud veřejná moc neumí (anebo nechce) odsoudit a potrestat skutečného pachatele, nemůže vycházet z nepřípustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo, byť nevinný, než nikdo“. V této souvislosti s podrobným odůvodněním žalobce namítl rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný v rámci svého vyjádření ze dne 16. 2. 2018, které zdejšímu soudu došlo dne 20. 2. 2018, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K samotným žalobním námitkám uvedl následující.
15. Nejprve upozornil na skutečnost, že žalobce podal blanketní odvolání a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, uvedl, že úkolem správního soudnictví není nahrazovat řízení před správním orgánem. Dle názoru žalovaného účastník správního řízení nemůže svou liknavost zhojit až v soudním řízení.
16. K námitce nesrozumitelnosti skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, resp. její neexistence, uvedl, že předmětnou novelizací došlo pouze ke změně terminologie, kterou ve svém rozhodnutí reflektoval. Nesouhlasil s názorem žalobce, že by jeho jednání již nebylo trestné.
17. Co se týče námitky týkající se nekontaktování označeného řidiče v souvislosti se správním deliktem 2, dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu je lhůta pro sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla shodná se lhůtou pro zaplacení určené částky, tj. 15 dnů od doručení výzvy. Lze souhlasit s názorem žalobce, že se nejedná o lhůtu propadnou, a že údaje o totožnosti řidiče vozidla lze sdělit až do okamžiku zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Nikoliv však v případě, kdy jsou údaje o totožnosti řidiče vozidla sdělovány účelově, což správní orgán prvního stupně odůvodnil na str. 6 svého rozhodnutí a žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí.
18. Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu není u správních deliktů provozovatele vozidla vyžadováno zavinění, proto není nutné uvádět ve výroku správního rozhodnutí jeho formu.
19. Odkaz na § 10 zákona o silničním provozu bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu dostačující (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Nadto je ve výroku správního orgánu prvního stupně uvedeno doslovné znění § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
20. Za nedůvodnou a účelovou považoval žalovaný námitku ohledně data účinnosti zákona č. 183/2017 Sb. I za situace, že by byla účinnost zákona č. 183/2017 Sb. zpochybněna, k čemuž žalovaný neviděl žádný důvod, tak by se v posuzovaném případě jednalo o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
21. Sankce byla dle názoru žalovaného uložena, jak bylo uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, dle právní úpravy ve znění účinném do 19. 2. 2016, tj. dle právní úpravy v době spáchání správních deliktů, kdy se § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu týkal výše určení pokuty. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je možné zjistit, že nová právní úprava nebyla vyhodnocena jako pro pachatele příznivější. Z daného rozhodnutí je také možné seznat, že uložená pokuta je rovna horní hranici zákonné rozpětí sankce.
22. Místo spáchání „..... naproti“ považoval žalovaný za dostatečně určité, když se jednalo o místo na naproti domu č. p.
23. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je přesně uvedeno místo, datum, čas i druh spáchání správního deliktu majícího znaky přestupku (neoprávněné zastavení, resp. neoprávněné stání) s odkazy na zákonná ustanovení. Tímto způsobem byl tak (zprostředkovaně) dostatečně popsán i správní delikt provozovatele vozidla spočívající

v nezajištění dodržování uvedené povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-35).

24. Povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není dle mínění žalovaného v rozporu s Ústavou, o čemž ostatně svědčí judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 As 128/2015).

IV. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
26. Ze správního spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné, skutečnosti. Správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 14. 5. 2015 Městskou policií Brno oznámeno postoupení spisového materiálu č. j. MP-02053/01D-15 jako podkladu pro zahájení správního řízení, přičemž tento obsahuje oznámení přestupku a související fotodokumentaci. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že vozidlem tov. značky, registrační značky, dne 6. 2. 2015 v 12:00 hod. v ulici, neznámá osoba nedodržela pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že zaparkovala a stála s motorovým vozidlem v pěší zóně mimo vyznačené parkoviště.
27. Správní orgán prvního stupně doručil dne 29. 5. 2015 dle § 125h zákona o silničním provozu žalobci jakožto provozovateli vozidla výzvu k uhrazení určené částky nebo ke sdělení údajů totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Stanovenou částku žalobce nezaplatil, přičemž správnímu orgánu sdělil, že vozidlo měl v dané době v užívání pan A. R. (dále též „sdělený řidič 1“), a uvedl jeho adresu k doručování. Správní orgán prvního stupně zaslal dne 28. 8. 2015 panu A. R. výzvu k podání vysvětlení na žalobcem uvedenou adresu pro doručování, přičemž se tato zásilka vrátila správnímu orgánu prvního stupně zpět se sdělením „nevyžádáno“. Následně správní orgán prvního stupně věc přestupku odložil, aniž zahájil řízení o přestupku, neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
28. Správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 16. 2. 2016 Městskou policií Brno oznámeno postoupení spisového materiálu č. j. MP-06532/02D-15 jako podkladu pro zahájení správního řízení, přičemž tento obsahuje oznámení přestupku a související fotodokumentaci. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že vozidlem tov. značky, registrační značky, dne 1. 12. 2015 v 21:55 hod. v ulici, neznámá osoba nedodržela pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že neoprávněně zastavila a stála na přechodu pro chodce nebo ve vzdálenosti kratší než 5 m před ním.
29. Správní orgán prvního stupně doručil dne 26. 2. 2016 dle § 125h zákona o silničním provozu žalobci jakožto provozovateli vozidla výzvu k uhrazení určené částky nebo ke sdělení údajů totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Stanovenou částku žalobce nezaplatil, přičemž správnímu orgánu sdělil, že vozidlo měl v dané době v užívání pan F. S. (dále též „sdělený řidič 2“), a uvedl jeho adresu k doručování. Správní orgán prvního stupně panu F. S. výzvu k podání vysvětlení na žalobcem uvedenou adresu pro

doručování nezaslal, přičemž jako důvod uvedl tu skutečnost, že žalobce pana F. S. jakožto řidiče označil až po odložení věci přestupku.

30. Správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 19. 2. 2016 Městskou policií Brno oznámeno postoupení spisového materiálu č. j. MP-06570/02D-15 jako podkladu pro zahájení správního řízení, přičemž tento obsahuje oznámení přestupku a související fotodokumentaci. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že vozidlem tov. značky, registrační značky, dne 4. 12. 2015 v 8:34 hod. v ulici, neznámá osoba nedodržela pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že neoprávněně zastavila a stála na přechodu pro chodce nebo ve vzdálenosti kratší než 5 m před ním.
31. Správní orgán prvního stupně doručil dne 26. 2. 2016 dle § 125h zákona o silničním provozu žalobci jakožto provozovateli vozidla výzvu k uhrazení určené částky nebo ke sdělení údajů totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Stanovenou částku žalobce nezaplatil, přičemž správnímu orgánu sdělil, že vozidlo měl v dané době v užívání pan D. P. (dále též „sdělený řidič 3“), a uvedl jeho adresu k doručování. Správní orgán prvního stupně zaslal dne 16. 5. 2015 panu D. P. výzvu k podání vysvětlení na žalobcem uvedenou adresu pro doručování, přičemž se tato zásilka vrátila správnímu orgánu prvního stupně zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Následně správní orgán prvního stupně věc přestupku odložil, aniž zahájil řízení o přestupku, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
32. Správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 8. 3. 2016 Městskou policií Brno oznámeno postoupení spisového materiálu č. j. MP-06687/02D-15 jako podkladu pro zahájení správního řízení, přičemž tento obsahuje oznámení přestupku a související fotodokumentaci. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že vozidlem tov. značky, registrační značky, dne 11. 12. 2015 v 6:24 hod. na náměstí-naproti,, neznámá osoba nedodržela pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že neoprávněně zastavila a stála na křižovatce nebo v kratší vzdálenosti než 5 m před a za křižovatkou.
33. Správní orgán prvního stupně doručil dne 11. 4. 2016 dle § 125h zákona o silničním provozu žalobci jakožto provozovateli vozidla výzvu k uhrazení určené částky nebo ke sdělení údajů totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Stanovenou částku žalobce nezaplatil, přičemž správnímu orgánu sdělil, že vozidlo měl v dané době v užívání pan F. S., tj. sdělený řidič 2, a uvedl jeho adresu trvalého pobytu i adresu k doručování. Správní orgán prvního stupně zaslal dne 18. 5. 2015 panu F. S. výzvu k podání vysvětlení na žalobcem uvedenou adresu pro doručování, přičemž se tato zásilka vrátila správnímu orgánu prvního stupně zpět. Na adresu trvalého pobytu správní orgán prvního stupně výzvu nezasílal, neboť v souvislosti s jiným případem mu bylo z úřední činnosti známo, že sdělený řidič 2 je na uvedené adrese neznámý. Následně správní orgán prvního stupně věc přestupku odložil, aniž zahájil řízení o přestupku, neboť, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
34. Dne 24. 7. 2017 správní orgán prvního stupně zaslal žalobci oznámení o provedení důkazů mimo ústní jednání spolu s vyrozuměním o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval a na dokazování mimo ústní jednání se nedostavil.
35. Správní orgán prvního stupně následně dne 5. 10. 2017 vydal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým stanovil, že žalobce spáchal v souběhu čtyři správní delikty dle §

125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

36. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce v řízení před správním orgánem, společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., dne 9. 10. 2017 blanketní odvolání, ve kterém uvedl, že rozhodnutí napadá v plném rozsahu. Předmětné odvolání ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil.
37. Na základě podaného odvolání následně žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v celém rozsahu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné a odvolání zamítl.

a. Nesrozumitelnost skutkové podstaty „správního deliktu (nyní přestupku) dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“

38. Žalobní námitku nesrozumitelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve vztahu k použitému označení jeho deliktních jednání zdejší soud vyhodnotil jako nedůvodnou. Předně je nutné uvést, že soud nijak nezpochybňuje, že správní orgán prvního stupně v rozhodnutí jak ve výroku, tak i v odůvodnění užívá slovní spojení „správní delikt (nyní přestupek)“. Nicméně na této formulaci neshledává soud s ohledem na skutkové a právní okolnosti projednávané věci nic natolik matoucího, aby to způsobilo nesrozumitelnost rozhodnutí nebo nejednoznačnost vymezení stíhaného skutku.
39. Z obsahu správního spisu vyplývá, že k deliktnímu jednání neznámého řidiče došlo ve dnech 6. 2. 2015, 1. 12. 2015, 4. 12. 2015 a 11. 12. 2015. Řízení o správním deliktu 1 bylo zahájeno dne 24. 5. 2016, o správním deliktu 2 dne 25. 5. 2016 a o správních deliktech 3 a 4 dne 6. 12. 2016. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 5. 10. 2017.
40. Z uvedeného vyplývá, že k deliktnímu jednání a zahájení řízení o předmětných správních deliktech provozovatele vozidla došlo ještě za účinnosti zákona o silničním provozu před novelizací provedenou s účinností od 1. 7. 2017 v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky. Deliktní jednání žalobce v období od jeho spáchání do 1. 7. 2017 naplňovalo skutkovou podstatu správního deliktu a zcela správně bylo správními orgány za správní delikt označeno. Zároveň ale o tomto jednání žalobce nebylo rozhodnuto do 1. 7. 2017 a poté, co vstoupil v účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky, se dle § 112 odst. 1 uvedeného zákona na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
41. Případ žalobce tak spadá do přechodného období, kdy se na deliktní jednání má hledět jako na přestupek ve smyslu zákona o odpovědnosti za přestupky, ale zároveň se má odpovědnost za deliktní jednání posoudit podle dosavadního právního předpisu, a to jako odpovědnost za jiný správní delikt. Jestliže správní orgán prvního stupně označil deliktní jednání jako správní delikt (nyní přestupek) označil ho fakticky zcela správně, ačkoliv se může toto vyjádření jevit jako obtížněji srozumitelné. Důvod k tomuto označení jasně

vyjádřil odkazem na § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky u vymezení každého správního deliktu ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

42. Dlužno pouze doplnit, že pro trestnost jednání žalobce není v souvislosti změnou přestupkového práva primárně podstatné, jak správní orgány terminologické změny v případech věcí posuzovaných v přechodném období přesně provedou, nýbrž to, zda zůstala zachována trestnost jimi sankcionovaných jednání. V této otázce soud porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví, což je pouze výrazem trestní politiky státu, neboť i „[r]ozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce“ (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS). Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné. Analogicky lze v této souvislosti odkázat i na novelu trestního zákona č. 40/2009 Sb., která založila kategorizaci soudně trestných jednání na bipartici - zločin a přečin a již bylo opuštěno od do té doby používaného pojetí jednotného deliktu.
43. Z uvedeného muselo být žalobci zcela jasné, z čeho byl žalobce uznán vinným. Námitka nesrozumitelnosti výroku, resp. nejasného vymezení vztahu správní delikt – přestupek proto není důvodná.

b. Neexistence „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“

44. S výše vypořádanou námitkou žalobce úzce souvisela i ta, ve které žalobce namítal, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování správního orgánu prvního stupně již neexistovala. Žalobce byl tak potrestán za jednání, které v době rozhodování správních orgánů právní předpisy neoznačovaly za trestné.
45. Krajský soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis – zákon o odpovědnosti za přestupky – neobsahuje skutkové podstaty přestupků. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, jak již uvedl soud v bodu 40 odůvodnění tohoto rozsudku, že pojem přestupek nově zahrnuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků.
46. Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila *správního deliktu* tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
47. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 1 předmětného ustanovení změněn tak, že provozovatel vozidla se dopustí

přestupku tím, že v rozporu s ustanovením § 10 daného zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

48. Zároveň dle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.
49. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 3 předmětného ustanovení změněn tak, že za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.
50. Krajský soud při posouzení předmětné námitky vycházel i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, kde uvedl, že: „[...] *nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).*“
51. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví, což je pouze výrazem trestní politiky státu (k tomu blíže viz výše v bodě 42 odůvodnění tohoto rozsudku citovaná část rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 A 126/2002).
52. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.
53. Soud samozřejmě souhlasí s tím, že je i v rámci správního trestání nutno aplikovat úpravu pro pachatele příznivější, nicméně tento závěr nemá za automatický důsledek zánik odpovědnosti za deliktní jednání spáchaná za účinnosti dřívějších předpisů trestního práva (správního). Dle přechodných ustanovení, konkrétně § 112 odst. 1 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky, se odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
54. K dané problematice lze odkázat i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, případně rozsudek téhož soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27. Ze shora citovaného srovnání skutkových podstat správního deliktu a přestupku provozovatele motorového vozidla a výše stanovené sankce jasně vyplývá, že právní úprava je v obou případech shodná. Nová právní úprava proto není pro žalobce příznivější a není důvod neaplikovat přechodná ustanovení, která jsou standardní v případě nové trestní úpravy.

55. Dle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky se zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů.
56. Jelikož byla správní řízení ve vztahu k projednávaným správním deliktům žalobce jakožto provozovatele vozidla zahájena, jak soud blíže uvedl v bodu 39 odůvodnění tohoto rozsudku, přede dnem účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky (tj. před 1. 7. 2017), postupovaly správní orgány v souladu se zákonem, pokud i řízení o těchto správních deliktech vedly dle zákona o silničním provozu a dle správního řádu. Na rozdíl od hodnocení skutkové podstaty a sankce totiž zákon neukládá, aby se správní orgány zabývaly tím, zda jsou procesní ustanovení, dle kterých je vedeno správní řízení, pro žalobce příznivější. Pouze striktně stanovuje, aby bylo postupováno podle dosavadní právní úpravy, čemuž správní orgány dostály.
57. Uvedený soubor námitek žalobce vztahujících se k rozporování existence skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování, není důvodný.

c. Nezákonnost zahájeného řízení

58. Dále se soud zabýval žalobní námitkou, že řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno, neboť správní orgán prvního stupně nekontaktoval řidiče označeného žalobcem jen proto, že již byla věc přestupku odložena.
59. Podle § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 daného ustanovení projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
60. Dle § 50 odst. 1 správního řádu pak mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
61. Sám žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že nelze nekontaktovat žalobcem označeného řidiče pouze z toho důvodu, že věc přestupku neznámého řidiče byla odložena. Není však možné přehlížet to, že odložení věci přestupku nebylo v posuzovaném případě jediným důvodem, proč správní orgán prvního stupně ke kontaktování žalobcem označeného řidiče nepřistoupil. Jak je uvedeno na str. 5 – 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, stejnou osobu jakožto řidiče vozidla označil žalobce také ve vztahu k věci správního deliktu 4. Správní orgán prvního stupně na tomto místě konstatuje, že pana F. S. na adrese označené žalobcem jako doručovací nezastihl a že „[...] na adresu trvalého pobytu v Rakousku výzvu k podání vysvětlení nezaslal, neboť je mu z úřední činnosti známo, že zmocněnec provozovatele výše uvedenou osobu nahlásil jako řidiče i v souvislosti s jiným případem, kdy byla tato osoba úředně obeslána, ale zásilka se vrátila správnímu orgánu zpět se sdělením, že adresát je na uvedené adrese neznámý.“
62. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí na str. 4 doplnil, že má jednání zmocněnce žalobce v řízení před správními orgány v souvislosti s označováním mimo jiné i pana F. S. za ryze účelové, neboť „[...] tento zmocněnec opakovaně sděluje na výzvy různým provozovatelům vozidel v různých řízeních stále tu stejnou osobu. Tato skutečnost je odvolacímu správnímu orgánu známa také z vlastní úřední činnosti (např. rozhodnutí č.j.: JMK 46282/2016, JMK

95482/2016, JMK 77525/2016, JMK 77571/2016, JMK 77296/2016, JMK 184082/2016, JMK 44444/2017).“

63. Ze znění odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s napadeným rozhodnutím vyplývá, že správní orgán prvního stupně nekontaktoval sděleného řidiče i proto, že jeho označení žalobcem vyhodnotil jako účelové. S tímto postupem se zdejší soud plně ztotožňuje.
64. V každém jiném případě by nekontaktování provozovatelem označeného vozidla bylo vyhodnoceno jako zásadní procesní pochybení na straně žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně. V rámci posuzované věci však figuruje společenství osob, jejichž obstrukční praktiky jsou více než dobře známé jak správním orgánům, tak správním soudům napříč Českou republikou. Ve vztahu přímo k osobě sděleného řidiče, pana F. S., zdejší soud uvádí, že je mu z jeho vlastní úřední činnosti (opakovaně uváděný jako řidič rovněž v jiných soudních řízeních s obdobnou procesní taktikou) velmi dobře znám. Tato osoba vystupovala jako označený řidič v obdobných soudních řízeních vedených krajskými soudy po celé České republice (např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 2. 2019, č. j. 30 A 67/2017-64, a ze dne 20. 2. 2019, č. j. 31 A 14/2017-69, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 20. 12. 2017, č. j. 52 A 25/2017-37, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018-52, a konečně také rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, č. j. 30 A 50/2017-62). Uvedená řízení se, obdobně jako projednávaná věc, týkaly objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž provozovatel vozidla prostřednictvím zplnomocněného zmocněnce vždy identifikoval jako osobu řidiče pana F. S. Zmocněncem provozovatelů vozidel byla stejně jako v projednávané věci společnost ODVOZ VOZU s.r.o. a jako advokát v řízeních před soudem vystupoval vždy Mgr. Jaroslav Topol, v pozdějších případech pak Mgr. Václav Voříšek.
65. Zdejší soud k výše uvedenému odkazuje na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu i rozhodnutí celé řady správních soudů týkající se činností společností FLEET Control, s.r.o. a ODVOZ VOZU s.r.o., které jsou spojeny s činností Motoristické vzájemné pojišťovny, družstvo, tedy např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1 As 347/2017-32, kde jsou přiblíženy procesní taktiky zmíněné společnosti (i dalších osob s ní spojených), které zastupují obviněné z přestupků či správních deliktů v řadě správních řízení: *„Námitky jsou ve správních řízeních uplatňovány de facto strojově, ve velmi obdobných podáních. Tyto postupy mají za cíl dosáhnout prekluze projednávaného přestupku tím, že vytvoří řadu procesních komplikací, v jejichž důsledku se správní orgány v určité menšině případů vlivem lidského faktoru zmýlí. Jednou z těchto metod je i opožděné namítání důkazních návrhů, které následuje omluvu z jednání, které již proběhlo, příp. rozporování fakticity doručení předvolání. Takové jednání zmocněnců přinejmenším brání se zneužitím práva, kterému není nutné poskytnout ochranu.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 As 158/2016-28, ze dne 18. 10. 2018, č. j. 2 As 341/2017-31, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 1. 2017, č. j. 30 A 12/2015-33, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 25. 11. 2015, č. j. 52 A 13/2015-56, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 6. 2018, č. j. 15 A 49/2016-29).
66. Vzhledem k tomu, že se v případě pana F. S. jednalo o osobu opakovaně označovanou za řidiče vozidel různých provozovatelů v obdobných případech, přičemž této osobě nikdy doručeno nebylo, a to ani ve vztahu v nyní projednávané věci správního deliktu 4, a že se

s tímto žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal, má krajský soud za to, že správní orgán mohl bez dalšího přistoupit k projednání správního deliktu provozovatele vozidla. Související žalobní námitku tak zdejší soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

d. Nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti (pouze odkaz na § 10 bez uvedení odstavce)

67. Námitkou absence odkazu na konkrétní odstavec § 10 zákona o silničním provozu se zdejší soud opakovaně zabývá ve většině svých rozhodnutí, kde vystupuje jako zástupce žalobce Mgr. Václav Voříšek, a stejně jako ve všech předcházejících případech ji ani nyní neshledal ze shodných důvodů opodstatněnou.
68. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“
69. Je pravdou, že v § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení měl být zhodnocen jako nedostatečný. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl vhodným řešením), ale tento je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tudíž nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu, a vymezení porušeného ustanovení tak lze považovat za dostatečné (srov. žalovaným uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 As 208/2016).
70. Nejvyšší správní soud se § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, v návaznosti na něž krajský soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z pohledu formulačního ob stojí. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále uvedl způsob porušení pravidel silničního provozu vozidlem, to, jaká povinnost měla být porušena [ustanovení § 39 odst. 5, resp. § 27 odst. 1 písm. c) a d) zákona o silničním provozu], a že tato jednání měla znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Zároveň konstatoval, že specifikovanými jednáními se žalobce měl dopustit správního deliktu (nyní přestupku) dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
71. Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je tudíž zřejmá jak odkazující norma, tak norma, která měla být porušena řidičem vozidla, i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován. Žalobce tak nemohl mít pochyb o tom, na základě kterých zákonných ustanovení je dovozována protiprávnost jeho jednání při rozhodování o jeho vině.

e. Zavinění a absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

72. Žalobce se v další části žaloby zabýval otázkou, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu zákonem č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila

objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 zákona o přestupcích též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 tak mělo být dle žalobce znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu i zavinění. Jedná se o úpravu pro žalobce příznivější, a tudíž mělo být jeho zavinění ze strany správních orgánů zkoumáno.

73. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích. Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
74. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již zdejší soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, které nabyly účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval mimo jiné první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.
75. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce vložil do § 125f zákona o silničním provozu odstavce 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, až novelou č. 183/2017 Sb., nic nemění na tom, že by v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než-li obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.

76. K této námitce soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
77. Zdejší soud se dále nezabýval tvrzením žalobce o absenci jeho zavinění předmětného správního deliktu, neboť tuto námitku vzhledem k výše uvedenému považoval za bezpředmětnou. Stejně tak není důvodná ani související námitka žalobce, že ve výroku rozhodnutí absentuje forma zavinění.
78. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na znění příslušného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018-36, kde konstatoval, že „[...] u trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění. V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti a jednu z okolností významných při rozhodování o výši sankce. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil námitku žalobce, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, když konstatoval, že odpovědnost stěžovatele je objektivní.“

f. Sankce – neuvedení ustanovení a odkaz na neaktuální ustanovení

79. V neposlední řadě žalobce namítl absenci ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno o uložené sankci, ve výroku, neboť odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu je naprosto irelevantní, když určuje, že „[k] odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se vyžaduje zavinění“. Stejně tak měl za nezákonné, ukládá-li správní orgán sankci ve výměře dle právního předpisu účinného před více než 1,5 rokem. Jestliže v mezidobí došlo ke změně zákona o silničním provozu, mělo žalovaným dojít k úpravě výroku rozhodnutí, zejména také s odkazem na § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dále poukazyval na to, že výrok rozhodnutí neobsahuje konkrétní ustanovení o sankci, a proto nelze dojít k závěru, na jaké hranici se sankce pohybuje, či ji lze v uvedené výši vůbec uložit.
80. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nelze seznat, zda je výše uložené sankce zákonná a zda bylo možné tento druh trestu v předmětné výši uložit. Správní orgán prvního stupně ve výroku odkázal na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu (účinného v době spáchání správních deliktů). Tento stanovoval, že „[z]a správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč“. Zákon č. 183/2017 Sb., který novelizoval předešlé znění, v bodě 40 stanovil, že „[v] § 125f se za odstavec 2 vkládá nový odstavec 3, který zní: „(3) K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění“. Dosavadní odstavce 3 až 5 se označují jako odstavce 4 až 6.“
81. Ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání správních deliktů, na které taktéž správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí odkázal, stanovovalo, že „[z]a přestupek se uloží pokuta d 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).“ Nezjištěný řidič se měl

dopustit ve vztahu ke všem nyní posuzovaným správním deliktům provozovatele vozidla porušení povinnosti mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Z výroku je jasně seznatelné, podle kterých ustanovení správní orgán výši pokuty stanovoval.

82. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Odstavec 6 téhož zákona určuje, že pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.
83. K § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky zákonodárce v důvodové zprávě uvedl: *„Pachateli lze uložit pouze takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Správní trest se ukládá podle zákona účinného v době spáchání přestupku, ale uložit lze pouze takový druh správního trestu, jehož uložení dovoluje zákon účinný v době rozhodování o tomto přestupku. Toto ustanovení je výjimkou ze zásady vyjádřené v předchozím ustanovení, podle kterého se zásadně posuzuje trestnost činu podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, i ze zásady, že dřívějšího nebo nového zákona má být užito jako celku. Důvodem takovéto právní úpravy je to, aby nevznikaly problémy s výkonem správního trestu, který by již účinný zákon neobsahoval.“*
84. Oproti tvrzení žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz str. 7) dospěl k závěru, že v souladu s ustanovením § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je druh a výměra správního trestu v obou předmětných zněních stejná, a proto se použije dosavadní úprava. Žalovaný správně zhodnotil obě dvě úpravy, a jelikož jsou v otázce druhu a výměry sankce totožné, použije se úprava účinná v době spáchání správního deliktu. Žalobce nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala stále stejná. Účelu zákona bylo postupem žalovaného naprosto vyhověno, neboť posouzením úprav dospěl správně k závěru, že daný trest lze uložit a vykonat i za nové úpravy. Žádná z úprav není pro pachatele příznivější, a proto musí být užita úprava ve znění účinném v době spáchání správního deliktu.
85. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. str. 8 – 9) je přitom také v rozporu s tvrzením žalobce v žalobě možné seznat, v jakém rozmezí se mohl správní orgán při udělování sankce pohybovat a na jaké hranici byla sankce žalobci skutečně udělena.
86. Na základě výše uvedeného tak krajský soud námitky vztahující se k sankci udělené žalobci vyhodnotil jako nedůvodné.

g. Protiústavnost

87. Ve svých předcházejících rozhodnutích krajský soud obsáhle odkazoval k námitce protiústavnosti § 10 odst. 3 silničního zákona na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem České republiky. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40

odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách a rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbývá než konstatovat, že ani tato námitka není opodstatněná.

h. Nestanovení místa přestupku ve vztahu ke správnímu deliktu 4

88. K námitce vad výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vzhledem k označení místa spáchání protiprávního jednání řidiče tvořícího základ pro správní delikty soud nejprve konstatuje, že k posouzení její důvodnosti přistoupil striktně v rozsahu uplatněné žalobní námitky, tj. ve vztahu ke správnímu deliktu 4.
89. Obsahově obdobnou námitkou zabýval již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 181/2018-30, kde předmětem posouzení byla rovněž otázka dostatečnosti popisu místa spáchání skutku. Nejvyšší správní soud uzavřel, že „[...] *krajský soud nepochybil, pokud shledal nedostatečným výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde je popis skutku dán uvedením místa formulací „..... (vedle přes komunikaci)“, dne a času (7. 6. 2015 v 9:50) a způsobu spáchání (zastavení, nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci). Oproti závěru krajského soudu, který shledal výrok prvostupňového rozhodnutí toliko neurčitým, Nejvyšší správní soud přímo dovodil, že místní vymezení skutku neodpovídá spisové dokumentaci. Podle Nejvyššího správního soudu z formulace „..... (vedle přes komunikaci)“ totiž vyplývá, že předmětné vozidlo mělo stát na ulici Smetanově naproti domu č. p. vlevo ve směru jízdy k ulici Z obsahu spisové dokumentace je však zřejmé, že vozidlo ve skutečnosti stálo v místě křížení ulic a na chodníku vpravo ve směru jízdy ke ulici. Z uvedeného proto vyplývá, že v daném případě existuje jednoznačný rozpor mezi obsahem spisové dokumentace a vymezením místa skutku ve výroku rozhodnutí, a proto krajský soud správně, byť za použití neúplné argumentace, zrušil rozhodnutí žalovaného, který uvedenou chybu prvostupňového rozhodnutí nenapravil.“*
90. V nyní posuzované věci bylo místo skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve vztahu ke správnímu deliktu 4 popsáno formulací „*na pozemní komunikaci naproti*“. Vzhledem k neobvyklému slovosledu dané formulace není možné se danou námitkou dále nezabývat. Popis místa protiprávního jednání blíže nezjištěného řidiče lze dle názoru soudu předně vyložit tak, že dané vozidlo bylo zaparkováno na, a to naproti domu č. p., ve směru jízdy k, Avšak nabízí se zde i možnost výkladu předloženého žalobcem, tj. že ve formulaci absentuje po slově „naproti“ určení předmětu, a tudíž není zřejmé, kde se vozidlo nacházelo.
91. Vadnost daného výroku s odkazem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 As 181/2018 pak zdejší soud spatřuje v tom, že nejenom že způsob vymezení místa spáchání skutku umožňuje vícery výklad (viz předchozí odstavec), ale také určení daného místa nemá podklad ve správním spise.
92. K prokázání spáchání správního deliktu 4, resp. mj. k prokázání místa spáchání deliktu, byla použita fotodokumentace vytvořená Městskou policií Brno. Soudu však není jasné, jak pouze z fotografií, které jsou součástí správního spisu, správní orgán prvního stupně dovodil, že se jedná o místo – Správní orgán prvního stupně uvedl, že

z fotodokumentace je zřejmé, že „řidič s vozidlem dne 11. 12. 2015 naproti domu č. ... na pozemní komunikaci na v neoprávněně zastavil na křižovatce.“ Z fotografií je patrné pouze to, že motorové vozidlo reg. značky bylo odstaveno na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky. Dále správní spis obsahuje fotografii, na které je zachycen vchod do domu č. p. I přes hodnocení těchto fotografií ve vzájemné souvislosti pak není možné z na fotografiích zachyceného okolí jednoznačně dovodit, že se vozidlo nacházelo na křižovatce u domu s adresou Fotografie parkovaného vozidla a domu č. p. totiž neobsahují žádné společné určující body.

93. Ve správním spise tudíž neexistuje podklad (např. mapový), který by podpořil ve vztahu k správnímu deliktu 4 vymezení místa skutku ve výroku rozhodnutí. Rozhodně nelze přisvědčit názoru žalovaného uvedeného ve vyjádření k žalobě, že nelze mít o místě spáchání správního deliktu 4 žádných pochyb.
94. Nad rámec výše uvedeného krajský soud připomíná, že vymezení místa spáchání přestupku (i dříve správního deliktu) je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu a jeho nedostatečná specifikace ve výroku nemůže být nahrazena tím, že je místo spáchání přestupku zjistitelné z odůvodnění rozhodnutí, případně ze spisu správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Smyslem konkrétního vymezení místa přestupku je zejména vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté, určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu. Je však zároveň nezbytné doplnit, že posouzení, zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou vyhodnocení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze vytrhávat z kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Proto je v této souvislosti potřebné zdůraznit, že případné ryze formální nedostatky či pochybení v rámci popisu skutku z hlediska vymezení konkrétního místa spáchání přestupku nemohou být zpravidla důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu. V posuzované věci však specifikace místa spáchání dopravního přestupku ve skutkové větě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyla dostatečně podpořena obsahem správního spisu. Nešlo tedy o pouhou nepřesnost, nýbrž o zásadní nedostatek rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
95. Na základě shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů proto, že není postaveno na jisto, jak správní orgán dovodil, že fotodokumentace ohledně správního deliktu 4 jednoznačně vymezuje místo spáchání přestupku. Ač takto žalobce námitku neformuloval, přednesený nedostatek rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a správního spisu způsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kterou má správní soud zkoumat *ex officio*. V důsledku tohoto pak krajskému soudu nezbylo nic jiného, než přistoupit ke zrušení rozhodnutí žalovaného. V navazujícím řízení proto bude žalovaný povinen řádně vymezit místo tak, že bude mít oporu ve spisové dokumentaci, přičemž znění odůvodnění místa přestupku bude v souladu s právním názorem zdejšího soudu uvedeným v tomto rozsudku.

i. Absence popisu protiprávního jednání ve výroku

96. I s námitkou absence slovního popisu protiprávního jednání se zdejší soud setkal již dříve v řízeních, kde vystupoval právní zástupce žalobce. Argumentace právního zástupce

žalobce v nyní projednávaném případě stejně jako v těch přechozích zcela pomíjí to, že skutkové jednání není specifikováno pouze a jedinež způsobem spáchání deliktu, ale i jeho místem a časem.

97. Ve vztahu ke správnímu deliktu 1 – jestliže ustanovení § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu říká, že „[v] obytné zóně a pěší zóně smí řidič jet rychlostí nejvýše 20 km.h-1. Přitom musí dbát zvýšené ohleduplnosti vůči chodcům, které nesmí ohrozit; v případě nutnosti musí zastavit vozidlo. Stání je dovoleno jen na místech označených jako parkoviště,“ tak skutková věta „[...] porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, [...] na pozemní komunikaci v dne 6. 2. 2015 v 12.00 hodin“ dostatečně popisuje způsob, místo a čas použití určité pozemní komunikace, tj. že nezjištěný řidič stál s žalobcovým vozidlem v pěší zóně mimo vyznačené parkoviště. Související právní hodnocení daného deliktního jednání totiž dostatečně vymezuje porušenou právní povinnost a současně dokresluje popis skutku tak, aby jej bylo možné považovat za řádný.
98. Samotná skutková věta nemá dle názoru zdejšího soudu obecně obsahovat právní hodnocení, nýbrž popis skutku, přičemž na tento popis musí navazovat právní věta, obsahující vymezení porušené právní povinnosti a hodnocení protiprávnosti jednání žalobce vyplývajícího ze skutkové věty. Lze tedy dát žalobci za pravdu, že z pouhé formulace „neoprávněné stání“ nelze seznat protiprávnost jednání, tu však lze shledat z navazující právní kvalifikace (viz výše). Právní kvalifikaci zároveň žalobce ve své argumentaci zcela vymlčuje, neboť z ní jasně vyplývá, že porušenou povinností je zakázané stání v pěší zóně mimo označené parkoviště, nikoliv stání v místě, kde by bylo zakázáno např. dopravní značkou. Ze všech okolností jasně vyplývá nezaměnitelnost, který byl právně kvalifikován jako porušení povinnosti dle § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu stáním v místě, kde to zákon nepřipouští.
99. Jinak tomu však je v případě správních deliktů 2 a 3 – jestliže ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu říká, že „[ř]idič nesmí zastavit a stát na přechodu pro chodce nebo na přejezdu pro cyklisty a ve vzdálenosti kratší než 5 m před nimi“, tak skutková věta „[...] porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, [...] na pozemní komunikaci v dne 1. 12. 2015 v 21.55 hodin“ resp. „[...] na pozemní komunikaci v dne 4. 12. 2015 v 8.34 hodin“ popisuje skutek nedostatečně. Ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu vymezuje více způsobů, jak jeho skutkovou podstatu naplnit. Předmětné ustanovení je možné porušit tím, že řidič buď zastaví, nebo stojí (i) na přechodu pro chodce, (ii) na přejezdu pro cyklisty, (iii) ve vzdálenosti kratší než 5 m před přechodem pro chodce a (iv) ve vzdálenosti kratší než 5 m před přejezdem pro cyklisty. Vzhledem k tomuto tak není možné mít pouhý odkaz na § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu za účelem vymezení skutku za dostatečný, bez ohledu na to, že způsob porušení předmětného ustanovení vyplývá z odůvodnění správního rozhodnutí či ze správního spisu. Obdobně tomu tak je v případě popisu spáchání správního deliktu 4 a odkazu na § 127 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, neboť i toto ustanovení v sobě obsahuje vícero způsobů jeho porušení.
100. Soud tak s ohledem na znění výroku tohoto rozsudku vyhodnotil související námitku jako částečně důvodnou. V následujícím řízení tak bude žalovaný v souladu s právním názorem zdejšího soudu muset vymezit přesněji, v čem spočívalo porušení ustanovení zákona o silničním provozu, a to uvedením konkrétního způsobu jednání nezjištěného řidiče.

V. Shrnutí a náklady řízení

101. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
102. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
103. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. V nyní posuzované věci dospěl soud k závěru, že vady, pro které bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, jsou natolik zásadní, že žalovaný si jich měl všimnout i v případě přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v režimu ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu. Soud proto neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by nepřiznal úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce krajskému soudu nedoložil, že je plátcem DPH, nezvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. října 2019

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.

